

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 648/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. B. a E. B., zastúpených advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 10/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. a E. B. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2014 doručená sťažnosť M. B. a E. B. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 10/2014 (ďalej aj „namietaný postup“), ktorý rozhodoval o ich žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľov doručeným ústavnému súdu 9. októbra 2014.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podali ako navrhovatelia žalobu, v rámci ktorej sa domáhali, aby krajský súd uložil odporcovi Mestskej časti Bratislava - Vajnory povinnosť rozhodnúť o žiadosti na vydanie predbežného opatrenia podľa § 5 Občianskeho zákonníka podanej manželmi D. 3. júla 2013 proti sťažovateľom. Krajský súd ich žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy zamietol uznesením sp. zn. 6 S 10/2014 z 30. mája 2014.

3. Sťažovatelia namietajú porušenie v bode 1 svojich označených základných práv podľa ústavy a dohovoru, ktoré špecifikujú ako právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, a tvrdia, že krajský súd im odoprel prístup k súdu a jeho postup pri riešení ich vecí považujú za arbitrárny.

4. Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd „*po náležitom zistení skutkového stavu*“ nálezom vyslovil porušenie ich základného práva podľa čl. 46 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní a zaviazal krajský súd na úhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľov a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa už citovaného znenia čl. 127 ods. 1 *in fine* ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

7. Ústavný súd z príloh priložených k sťažnosti a dopytom na krajskom súde zistil, že sťažovatelia podali okrem sťažnosti ústavnému súdu 25. júla 2014 aj mimoriadne dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 S 10/2014 z 30. mája 2014. Krajský súd spis doručil dovolaciemu súdu 30. júla 2014 a o dovolaní bude konať najvyšší súd.

8. Ak sa za tejto situácie sťažovatelia domáhali ochrany svojich práv na ústavnom súde a zároveň bude napadnutý postup posudzovať aj najvyšší súd v rámci dovolacieho konania (správne mali sťažovatelia napádať na ústavnom súde uznesenie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá ich žaloba), musela byť ich sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namietajú, bude vo vzťahu k napadnutému postupu, resp. uzneseniu krajského súdu rozhodovať najvyšší súd. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09, III. ÚS 444/2014), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) a súbežne podanej ústavnej

sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

9. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd ďalšími dôvodmi odmietnutia sťažnosti, ale aj prípadnými nedostatkami týkajúcimi sa odôvodnenia a petitu sťažnosti, (sťažovatelia sú kvalifikovane zastúpení advokátkou) už nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (obdobne napr. I. ÚS 126/2012).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014